

LA LLEGENDA DE BLANCAFLOR: LA FILLA DEL DIABLE

Seleccionada per Mª Dolores Huertas Muñoz. Grupo 2U

Això diu que era un rei i una reina que volien tindre un fill, i no podien. Així que un dia la reina va demanar a Déu que els enviara un fill encara que als vint anys se l'enduguera el diable. Per fi, van tindre un fill, que quan va créixer es va fer un jugador. Guanyava a tots, però un dia va perdre tots els diners contra un cavaller, que en acabar, li va dir que si volia jugar-se l'ànima. Es la va jugar i va perdre-la.

Aquest cavaller resultà ser el diable. I va dir al príncep:

-Si vols recuperar l'ànima hauràs d'anar al meu castell i realitzar tres treballs que jo et manaré.

Així que el fill dels reis els digué als seus pares que havia d'anar-se'n.

Pel camí es trobà una anciana que li demanà un tros de pa. El xic, li donà tot el que portava. Aleshores ella, agraïda li preguntà:

-On vas?- Ell respongué:

-Al castell del diable, el castell d'aniràs i no tornaràs i no sé on està. Pots ajudar-me?

L'anciana li va dir:

-Primer has de anar a un riu, en eixe riu estan les tres filles del diable, amaga-li la roba a la més menuda, que es diu Blancaflor i no li la dones fins que ella no et prometa ajudar-te en tot el que necessites. Però... per arribar a eixe riu hauràs de preguntar al poble més proper a una bruixa que és l'ama de les aus.

El príncep continuà el seu camí i arribà a la casa de les aus. Tocà a la porta i obrí la bruixa. El príncep li digué:

-Vaig buscant el castell d'aniràs i no tornaràs. -La bruixa contestà:

-Jo no sé on es troba, però les meues aus estan a punt d'arribar i jo els ho preguntaré.

Així, que foren arribant totes les aus, i quan l'ama de les aus els preguntava si sabien on estava el castell d'aniràs i no tornaràs, deien que mai havien sentit parlar-ne. Fins que no més quedava l'àguila coixa que sempre arribava l'última. En arribar, l'àguila coixa va dir:

-Jo si sé on està, però queda molt lluny i si he de portar el príncep, necessitaré molt de menjar per travessar el mar. -El príncep va dir:

-Estic disposat a matar el meu cavall i donar-te de menjar cada vegada que me ho demanes.

I així va ser, el príncep matà el seu cavall, el posà travessat al llom de l'àguila, i després es pujà ell mateix, i partiren cap el castell d'aniràs i no tornaràs.

Quan anaven volant, a cada estona, l'àguila demanava al príncep:

-Príncep. Carn!- Aquest, tallava un tros de carn del seu cavall mort i li ho ficava al bec.

Així, fins que s'acabà tota la carn. I com encara l'àguila demanava més carn, el príncep va dir que es tallaria ell mateix un tros de la seua pròpia carn.

L'àguila es va compadir del príncep i li va dir que no feia falta, que faria un últim esforç i que el soltaria en un riu que hi havia prop del castell. I així va ser.

Quan arribà el príncep al riu, encara estaven banyant-se les tres filles del diable. Les dos majors isqueren i es vestiren. Ell agafà la roba de la menuda. Aquesta en eixir de l'aigua, el va vore i li va dir:

-Dóna'm la meua roba.- El príncep va dir a Blancaflor:

-Si vols la roba, t'has de casar amb mi. -Blancaflor va dir:

-Està be, jo ja sabia que vindries. Pren aquest anell i posa-te'l. Això t'ajudarà.

Quan es posà la roba, es convertí en colom, el príncep pujà al seu damunt i tots dos plegats anaren al castell.

En arribar al castell el diable estava esperant-lo per manar-li els tres treballs.

Així doncs, **li va manar el primer treball:**

-En un dia has de sembrar el blat, segar-ho, moldre-ho i portar-me el pa per menjar.

El príncep anà al camp amb l'aixada, però en arribar començà a plorar perquè va vore que allò era impossible. Es va refregar els ulls amb la mà (on portava l'anell de Blancaflor), i en eixe moment aparegué ella. Blancaflor li va dir:

-No et preocupes i dorm damunt la meua falda.

Quan el xic es va despertar, el pa ja estava fet, i li ho presentà al diable. El diable va dir que be, però començà a sospitar que podia ser que, tal vegada Blancaflor estiguera ajudant-li.

I li va manar el segon treball:

-Has de plantar un camp de vinyes, recollir el raïm, fer el vi i portar-me una ampolla plena per a menjar.

El príncep començà de nou a plorar, es refregà amb l'anell, tornà a aparèixer Blancaflor i li digué una altra vegada:

-No et preocupes i dorm damunt la meua falda.

En despertar, el príncep no més hagué de portar-li l'ampolla de vi al diable. Aquest continuava sospitant però encara faltava **el tercer treball:**

-Has de recuperar del mar un anell que fa molt de temps va perdre una rebesàvia meua.

Quan el príncep comunicà a Blancaflor aquest tercer treball, ella li va dir:

-Has de matar-me amb un ganivet, guardar tota la meua sang en una ampolla. Després has de tirar-me al mar i anar tocant la guitarra sense parar per tal de no adormir-te.

I així ho va fer. Però quan estava arreplegant tota la sang en l'ampolla li va caure una goteta a terra. Poc després, Blancaflor isqué del mar amb l'anell de la rebesàvia del diable, i més bella que mai. No més que, per la gota de sang perduda, li havia quedat en un dit una taca blanquinosa. El príncep portà l'anell al diable. El diable s'adonà que Blancaflor estava ajudant al príncep, i va ordinar un pla per venjar-se, i va dir:

-Molt be. Has complert el que t'he manat, et casaràs amb una de les meues tres filles. A través d'un pany miraràs els dits de les tres i en triaràs una. Com que Blancaflor va mostrar el dit amb la taca blanca, de seguida va ser reconeguda pel príncep, i la va elegir. I així es van casar i anaren a dormir junts.

Quan ja estaven en la seua habitació Blancaflor, que sabia el que anava a passar, va dir al príncep:

-Mon pare aprofitarà que estem dormint per matar-nos, així que hem de fugir. Ves a la quadra, i dels dos cavalls que hi ha, agafa el més prim que té per nom Pensament, i deixa el gros que té per nom Vent. I agafa dues ampolles, una que porta foc i una altra que porta aigua.

El príncep anà a la quadra, agafà les ampolles i pensà que seria millor agafar el cavall gros, en contra del que l'havia dit Blancaflor. Mentrestant, Blancaflor, va tirar saliva en la porta de la habitació per a que si el diable els preguntava, responguera la saliva. També ficà en el llit un sac de vi blanc i un altre de vi roig.

Per la nit, el diable anà a la habitació i des de fora preguntava:

-Blancaflor?. I la saliva responia:

-Que mana, pare?- I després al cap d'una estona:

-Blancaflor?

-Que mana, pare?

Però a mesura que la saliva anava assecant-se, la veu era més fluixa, fins que no es sentí res. Aleshores, el diable pensà que ja estaven dormits, entrà amb un ganivet i es posà a donar ganivetades als sacs, que començaren a soltar dolls de vi. El diable va dir a la seua dona:

-Veus? Blancaflor fins i tot tenia blanca la sang. I el teu gendre fins la sang la tenia negra.

Però, al moment, s'adonaren del engany i anaren a la quadra per vore quin cavall s'havien portat. El diable s'alegrà en vore que s'havien deixat el cavall Pensament. I digué a la seua dona:

-Com que el pensament és més ràpid que el vent, de seguida els agafaré. Aleshores, pujà en ell i anà a perseguir-los.

Blancaflor i el príncep ja fugien a llocs del cavall Vent i Blancaflor es girava i veia com el seu pare estava a punt d'agafar-los. Així que, per tal d'enganyar-lo es van convertir, el cavall en ase de sínia, ella en casa i ell en hortolà.

Arribà el diable i preguntà a l'hortolà:

-Has vist passar un home i una dona a cavall?- I l'hortolà responia:

-No, els encisams encara no estan per a vendre.

I el diable en vore que no s'entenia amb l'hortolà tornà a casa i li contà a la seua dona el que havia passat. La dona li digué:

-Aï, si que ets babau! Que no t'has adonat que eren ells. Ara aniré jo a perseguir-los i a mi no m'enganyaran.

Quan la dona del diable estava acostant-se al cavall del príncep i Blancaflor, aquesta va dir:

-Ara ve ma mare i com que, aquesta és més llesta, no l'enganyarem. Dóna'm les ampolles.

Blancaflor va llançar l'ampolla de foc i la mare no va poder passar. Després va llançar l'ampolla d'aigua i es va formar el mar. La dona del diable molt enfadada, en vore que no els podria agafar, els llançà una maledicció:

-Príncep, permeta Deu que abans d'arribar al teu palau oblides a Blancaflor per sempre!

El príncep i Blancaflor arribaren al poble, i als afores, al costat d'una font, el príncep digué a Blancaflor:

-Espera'm ací.- Ella respongué:

-Sí. Però que ningú t'abrace, perquè sinó, m'oblidaràs.

El príncep entrà al castell. Isqueren els seus pares i ell els digué:

-Que cap persona m'abrace. Prepareu les carrosses que vaig per la meua dona.

Aleshores, arribà l'àvia per darrere que estava una mica sorda i li donà una gran abraçada. En aquell moment el príncep s'oblidà de Blancaflor. La reina va dir:

-Fill, no haves dit que anarem a per la teua dona?

-Quina dona! Si jo no estic casat! -Digué el príncep.

Mentrestant, Blancaflor, cansada d'esperar, es va imaginar el que havia passat. Entrà al poble i es ficà de criada al palau.

En passar el temps el príncep va tindre una altra núvia i el dia de la boda, abans de casar-se, Blancaflor va proposar a tots els assistents un joc, i demanà per tal de realitzar-lo: un lloro dins d'una gàbia i una bona estaca.

Quan ja estava tot preparat, preguntà al lloro:

-Anem a vore, lloro. Te'n recordes quan vas arribar a un riu on estaven banyant-se tres germanes i tu li llevares la roba a la més menuda?- El lloro deia:

-Noooooooo!

Aleshores, Blancaflor pegava una estacada a la gàbia. I en aquell moment, el príncep va sentir l'estacada a l'esquena com si li la donaren a d'ell.

Blancaflor tornà a fer-li un altra pregunta:

-Te'n recordes, quan te van manar que sembrares blat, el segares i pastares el pa i tot en un dia? I el lloro deia:

-Noooooooo!- I Blancaflor tornava a pegar una altra estacada que el príncep sentia en la seua esquena. I així, Blancaflor va anar preguntant al lloro sobre totes les aventures que havien passat els dos junts: la prova del pany, els sacs de vi, la persecució amb els cavalls Vent i Pensament, l'estratagema de la casa, l'hortolà, l'ase i la sínia, les ampolles de foc i d'aigua... I cada vegada que el lloro contestava que no, Pum!, estacada a la gàbia. Fins que arribà un moment en que li recordà la maledicció que els va llançar la dona del diable:

-Príncep, permeta Deu que abans d'arribar al teu palau oblides a Blancaflor per sempre!

I de sobte el príncep va dir:

-Sí, sí que me'n recorde. I tu ets la meua dona.

FI